

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΟΡΜΑΝ ΚΙΝΓΚΣΤΟΝ

ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΚΥΝΗΓΙ

Σε μιὰ κυνηγετική εκδρομή μας στη δυτική 'Αφρική, εφθάσαμε ένα βράδυ, ή γυναίκα μου Σουζάννα κι' εγώ, στο άγροκτηπι του Μπόερ Βάν Ντόρτεν. 'Ο οικωδωστής μόλις κατάλαβε πως είμαστε ένοι μας άνοιξε.

Τού ειπα ποιό είμαστε κι' έδειξε μεγάλη χαρά. — Είμαστε πολύ εύτυχεις που σάς δεχόμαστε, ειπε. Πατριώτες σας σπάνια έρχονται σ' αυτά εδώ τα μέρη!

Μας έπαρουσίασε έπειτα την οικογένειά του, τη γυναίκα του, τα έξι του άγόρια και τα τέσσερα κορίτσια. Κοντά τους έπεράσαμε μιὰ βραδυά άληθινά μαγευτική. 'Ενώ έμεις οι άνδρες μιλούσαμε για κυνήγια, τα κορίτσια ελιγαν ξετραβελθή μ' ένα κοκκινο φορέμα τής; γυναίκας μου κι' άρχισαν να φλυαρούν για μόδες.

Μιά στιγμή εκύτταξα τα κυνηγετικά τρόπαια που είχε ο οικοδωστής κρεμασμένα στους τοίχους τής τραπεζαρίας. Μου έκανε ξεχωριστή εντύπωση ένα από αυτά, που ήταν πολύ παράξενο.

- Τι εινε αυτό; ειπα.
- Τό κριόνι ενός 'γκνου' μου άπάντησε.
- 'Ενός 'γκνου'; Πρώτη φορά άκούω για τέτοιο ζώο κι' άς γύρισα όλη την 'Αφρική!
- Στα άλλα μέρη εινε πολύ σπάνιο. 'Εδώ μόνο έχουμε πολλά. Οι ύδαγειές τ'ά λένε 'γκνου' κι' έμεις δέν τους βρήκαμε άλλη όνομασία. Αλλά τα ζώα εινε πολύ παράξενα, λίγο άπ' όλα. 'Εχουν κέρατα έλαφιοφ, πόδια ζαρκαδιοφ, πρόσωπο βοδιοφ, κορμί άλόγοφ και ή όσφά τους τελειώνει σε μιὰ φούντα άσπρη ή μαύρη...
- Τα κυνηγάτε;
- Τακτικά. Τό κρέας τους εινε πρώτης τάξεως κι' από τό δέσμα τους κάνουμε χιλιά δυο πράγματα...
- Σ' έσορκίζω, φίλε μου, κάνε μου τη χάρη, να κυνηγήσουμε μαζί τα παράξενα αυτά ζώα!
- Μέ μεγάλη μου ευχαρίστηση. 'Αν θέλεις, μάλιστα, φεύγουμε αύριο τό πρωί...
- Ευχαριστώ!
- Θα έλθουν, όμως, μαζί μας και τα έφτά παιδιά μου. Εινε απαραίτητα, γιατί τα 'γκνου' εινε πολύ χαζοπολλά...
- 'Όπως θέλετε σεις, Νά πώ, λοιπόν, κι' εγώ τής; κυρίας μου να εινε έτοιμη.
- Πώς; 'Η κυρία Λαοτιέ θα μάς συνοδεύσει;
- Και λιοντάρια άκόμα έχουμε κυνηγήσει μαζί. Θα τό θεωρούσε λοιπόν προσβολή άν την άφήγαμε εδώ!

'Ετσι έμειναμε σύμφωνοι καθ' όλα. Την άλλη μέρα σηκώθηκε πρωί-πρωί, έπροεγραμτίσαμε βιολογικά και ζευγαίωμα για την έρημο, μαζί με δυο Κάρρους, ύπληστά; εκείνου που μαζί φίλοισενόυσε.

'Υστερ' από μιάς ώρας έπιπλη πορεία, ο Βάν Ντόρτεν έστειλε ώς πρόσωπο μπροστά έναν από τους γιουούς του, γιατί ελιγαν φανή άρεκέτα ίχνη των παράξενων ζώων που έπρόκειτο να κυνηγήσουμε.

Σε λίγο γύρισε πίσω ο νεαρός; Μπόερ και μιάς ειδοποίησε, ότι ένα ολόκληρο κοπάδι από 'γκνου' έβροσκε ήσυχα-ήσυχα δυο μίλια πρός βορράν.

— Νά πάμε άμέσως; ειπε ο Βάν Ντόρτεν. 'Αρνού' ένας έδωκε μεριζές οδηγίες, έστειλε τα έφτά παιδιά του κι' έναν από τους Κάρρους να κάνουν ένα μεγάλο κύκλο για να πέσουν από την άλλη μεριά τό κοπαδιοφ. 'Εμάς πάλι μιάς παρέοσε ανάμεσα από διάφορα χαμοκλάδα, που όσο έπροχωρούσαμε έγινόντο πυκνοτέρα. Τα άλόγα μιάς έπροχωρούσαν με μεγάλο κόπο. 'Επρότεινα τότε τ:

- Γιατί να μνή ξεπεζεζόμενοι και να σύρουμε τ' άλόγα μας από τό χαλιναρί;
- 'Όχι, για τό θεό! ειπε ο Μπόερ. Τα 'γκνου', εινε φοβεροί δρομείς κι' άν θέλουμε να κάνουμε ένα κυνήγι που ν' άξιζή τον κόπο, πρέπει να μεινουμε καρβάλλα, όσο μεγάλας; κι' άν εινε ή δυσκολίες που άπαντούμε!
- Επρωχωρούσατε, λοιπόν, σιγά-σιγά. Σε λίγα λεπτά, ο άλλος; Κάρρος που ελιγ μείνει μαζί μας, εκίμε σημάδι να σταματήσουμε και ειπεν άλοούστατα:
- Γκνου!
- Σταθήκαμε τότε όρθιοι: έπάνω στους άναβολές; μας. Και κυττάξαμε άνάμεσα άι' τα κλάδια. Είπα τότε ένα από τα ύπαίροια θεάματα που άντίκρινα σ' όλη τή διαδρομή τής 'Αφρικής που ελιγα κάνει. Καμιά έκασοτή άι' τα παράξενα έκείνα

ζώα έβροσαν ήσυχα-ήσυχα σε μιὰ μεγάλη κοιλάδα. 'Εξεχωρίσαμε άμέσως τ' άρσενικά από τα θηλυκά. Τ' άρσενικά ήσαν πολύ σκούρου καφετιού χρώματος; και ψιλότερα στο άντίστημα. Μερικά από αυτά έστέκοντο παρήμερα, με τεντωμένα τ' αυτιά σαν να παραμόνευαν.

— Πρέπει να προχωρούμε με μεγάλη προσοχή και να περιμένουμε να φθάσουν από τό άλλο μέρος τα παιδιά μου, ειπε ο Βάν Ντόρτεν. Τα 'γκνου' θα τα χάσουν άμα χτυπηθούν από δυο μεριές!

'Επειμένεμα με άγωνία. 'Εκανε μεγάλη ζέστη και ή γυναίκα μου μια στιγμή έβγαλε τό γκιζό μαντιό τής; κι' έμεινε με τό κόκκινο κορσάκι. Αυτό δέν τό παρετήρησε ο ξενάγος μας, κι' έγώ, όμως, δέν έδωκα καμιά σημασία, γιατί ήταν άδύνατον να φαντασθώ, πώς σε λίγο τό άρελέξ; εκείνο κίνημα τής γυναίκας μου θα έπροκαλούσε μιάν άφάνταστη τραγωδία.

— 'Ετοιμασθήτε, ειπε ξεγανό ο γέρω-Μπόερ. Βλέπω μιὰ μικρή κίνηση στην άκρη του κομινού. Τα ζώα φαίνονται άνήσυχια... Φαίνεται πως θα έννοισαν του; γιουούς μου... Τώρα πρέπει να χυμίζουμε ολοτύχως έπάνω στα 'γκνου' κι' ένθ' άι' καλπάζουμε να τους ριζουμε όσους μπορούμε περιοριστέρας προβολόισουμε!

'Εσληρονιάσαμε γρήγορα τα άλόγα μας, βγήκαμε άπ' τα χαμοκλάδα και ώρμήσαμε στην πεδιάδα, σε λίγον έκασοτονάδον μέτρον άποσταση από τα 'γκνου'. που τα χάσανε άμέσως. Την ίδια στιγμή φανήκανε από την άλλη μεριά τα παιδιά του Βάν Ντόρτεν και πυκνοί τουφεκισμοί μιάς έδωκαν να έννοήσουμε, πως ελιγαν άρχισή τό κυνήγι.

Τα ζώα, κατατρομαγμένα, δέν ήξερον που να πάνε, τί νό κάνουν, έσφιγγόντο ένα κοντά στο άλλο και προσπαθούσαν να ξεφύγουν πρός βορράν.

Ξαφνικά ο Βάν Ντόρτεν ειδη την γυναίκα μου τή Σουζάννα που εκάλπαζε καμιά έκασοτή μέτρα μακριά από έμάς και ελιγ σκοτούσει με τή καρμπίνα τής; ένα ζώο. 'Ο Μπόερ ξεφινύστηκε άμέσως και μούτε κατατρομαγμένος:

- Τραβήγτε τη γυναίκα σας μιὰ ώρα άσχητερα μακριά από τον τόπο του κυνηγοφ, γιατί διαφορετικά κινδυνεύει ή ζωή τής;
- Για ποιο λόγο; ρώτησα γεμάτος έκπληξη.
- Γιατί φορεί κόκκινο κορσάκι. Αυτούμα πολύ που δέν τό παρετήρησα εκγαιρώς. Τα 'γκνου', όμως, που εινε έντελώς άκίνδυνα, γίνονται έξω φρενών, σαν του; ταύρους; μόλις άντικρίσουν κόκκινο χρώμα!

Δέν εστάθηκα ν' άκούσω περισσότερα. 'Εσληρονιάσα τό άλόγο μου και προσπάθησα, περνώντας άνάμεσα από τα 'γκνου' να φθάσω τη γυναίκα μου.

'Η Σουζάννα ελιγ σκοτούσει κι'όλας τό δεύτερο ζώο, όταν, ξαφνικά, ένα μεγάλο άρσενικό, που ειδη τό κόκκινο κορσάκι τής, χύθηκε κατ' έπάνω τής; μαζί με τρία άλλα, που τό άκολουθήσαν σε λίγο. 'Εκτροβόλησα τότε νευρικά και τα τέσσερα, μά ένα μόνο, δυστυχώς σκοτώθηκε.

'Εσληρονιάσα τότε περισσότερο τό άλόγο μου κι' εφθασα κοντά στη γυναίκα μου, που δέν ελιγ πάθει άκόμα τίποτε. 'Η-μου έτοιμος να προβολήσω άλλη μιὰ φορά. 'Εκείνη, όμως, τη στιγμή τό άλόγο μου έτρομαξε κι' έκανε ένα πίδαγμα. 'Ετσι που τινάχθηκα και χογί; να τό περιμένο βρέθηκα κατά γής, ενώ τό πόδι μου έμεινε μπλεγμένο στον άναβολέα. Τό άλόγο τότε που άρχισε να φεύγη 'ολοτύχως πρός τό μέρος τής γυναίκας μου, μ' έσπερε στη γή...

Τα τρία άρσενικά 'γκνου' που ελιγαν γνήη μανιθήα καιά, εκάλπαζαν δυο μέτρα ξοπισό μου και κάποτε με ληλαίαναν τόσώσπε, με' όλους; τους πόνοους και τή ζάλη μου, αισθανόμια του; πρόσωπο μου τό νευρόν άγνυ που έβγαυε άπ' τα στομάτια του;

'Ανάμεσα στον τραβό αυτό όρομο, με τό κορμί μου καταμτωμένο και ξεσπασμένα τα φρομάτια μνή, μπόρσα, επί τέλους, ν' άρχάσω τό πιστόλι μου και άδίστακτα έσημάδεμα τό άλόγο μου. 'Ανασπώθηκα με δυσκολία, γεμάτος άιμα και σκόνη. Τα τρία 'γκνου' έπέγραον δίπλα μου χογί; να με περτάξουν, γιατί ήταν πάντα γοιτμεμένα από τό κόκκινο κορσάκι τής; γυναίκας; μου.

'Η πρώτη μου ή Σουζάννα τα ελιγ χάσει καιά και δέν μπορούσε να διευθύνη τη μικρή άραβική φροαβίσα τής. Εδύνατο ένας από του; γιουούς; του Βάν Ντόρτεν έλοξοδρομήσεν εκγαιρώς, έφθασε τα τρία εξαγωμμένα ζώα, άθελας όλας; τις βολεές; του όπλου του και ζάπλωσε και τα

Τό άλόγο μου μ' έσπερε στη γή...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μαλέρμ και το κρύο. Τι έκανε για να μη κρυώνει. Δά- δεκχ ζευγάρι κάλτσες, δεκατέσσερα πουκάμισα !... Ένας μεγάλου φουξ αστυνομικός. Η έξυπνάδα του Ντέ Σαρτίν. Ο αυτοκράτωρ Μαξιμίνοβς ο παμφάγος !... Η φιλαργυρία του Βασπακιάνου. Το ύψος των θλακωσίων κυμάτων.

Ο περίφημος γάλλος ποιητής Μαλέρμ ήταν τρομερά ευαίσθη- τος στο κρύο. Τον χειμώνα φορούσε τόσα ζευγάρια μακριές κάλτσες, ώστε, για να μη κάνη λάθος και φορέσει περισσότερες στο ένα πόδι από τάλλο, κάθε φορά που φορούσε από μια κάλτσα έβριγχε κι από...μια κοκκάλινη μάζα μέσα σ' ένα πιατάκι ! Ο φίλος του Ραζάν τον συμβούλευσε κάποτε, για να μην κάνη λάθος να βάζη σε κάθε ζευγάρι κάλτσας και μια μεταξωτή χροματιστή ταινία με ένα γραμμάτιο του άλφαβήτου. Την επομένη, μόλις ο Μαλέρμ συνήνησε τον φίλο του, του είπε :

—Φορώ έως το Α !...
Με την φράση αυτή έννοουσε ότι είχε φορέσει 12 ζευγάρια κάλτσες !

Έκτος από τις κάλτσες, ο Μαλέρμ φορούσε συνήθως και... δεκατέσσερα πουκάμισα !... ***

Ένας από τους περιφημότερους αστυνομικούς άπ' όσους άνα- φέρουν τα άστυνομικά χρονικά ήταν ο κ. ντέ Σαρτίν, διευθύντης της άστυνομίας του Παρισιού.

Όντέ Σαρτίν είχε κατορθώσει να οργανώσει ένα τόσο περι- πόνο δίχτυ άστυνομικών άνταποκριτών και πρακτόρων, ώστε ήταν άδύνατο να του διαφύγη η παραμικρή πληροφορία την όποιαν έπιθυμούσε να μάθη.

Ό: παράδειγμα άδειε νάναφέρουμε το έξη: ανέκδοτο : Κάποτε, ο Ύπουργός της Άστυνομίας της Άδστρίας, του έγραφε άπ' τη Βιέννη καλώντας τον να συλλάβη έναν επικίνδυνου κορυφο- ο, ό όποιος, είχε καταφύγει στο Παρίσι, για να διευθύνη μια συννομία εναντίον του Αυτοκράτορος της Άδστρίας.

Ύστερ από λίγες ήμέρες, ο κ. ντέ Σαρτίν άπήνησε στον άυ- στριακόν ύπουργό ότι ο άνθρωπος, τον όποιον καταζητούσε δεν βρισκόταν στο Παρίσι αλλά...στην Βιέννη, ότι κατοικούσε σε ένα σπίτι των περιχώρων, άνεφους δε συγχρόνως τι ώρες συνήθιζε να βγαίνει άπο το σπίτι του και ποτέ, μεταμφιεσμένος μετεγειρίζετο.

Όλες ή πληροφορίες αυτές: άπεδείχθησαν άληθείς, και ό ένο- χος συνελήφθη !... ***

Ο πλέον κοιλιοδούλος άνδρος άπ' όσους άναφέρει ή ίστο- ρία ήταν ό διάδοχος του Άλεξάνδρου Σεβήρου, αυτοκράτωρ Μα- ξιμίνοβς.

Άνευ ότι ή κοιλιοδουλία του έφθανε μέχρι του σημείου να κα- ταβροχθίζη στο καθημερινό του γεύμα 40 λίβρες κρέατος και να πίνει έναν άμφορέα κρασιού !... ***

Οι γερονσιασται κάποιες ιταλικής πόλεως, άνήγγειλαν κάποτε στον αυτοκράτορα Βασπασιάνο, ότι είχαν άποφασίσει να του άνεγει- ρουν έναν άνδριάντα άπο άληθινό χρυσό.

Ο φιλέργυρος τότε αυτοκράτωρ τούς άπάντησε άπλώνοντας του: την παλάμη του : —Ίδου το βάθρον του άνδριάντου ! Δέν τοποθετείτε καλύτε- ρα έδω τον χρυσόν !... ***

Έως: τώρα μόνον κατά προσέγγιση μπορούσε να ύπολογίση κανείς: το ύψος των μεγάλων θαλασσίων κυμάτων. Τώρα τε- λευταία, όμως, κάποιος άρροδοτος γεγονός: έδωκε καλύτερες πλη- ροφορίες: σχετικώς.

Η ύψηροσία δηλαδή των Φύρων στις Ύνομιένες: Πολιτείες έλαβε μίαν ένδιαφέρουσα έσθεση του γαροφύλακος του Τύλλα- κους-Ρώκ του Όρεγκών. Μία θνεάλωδη νύχτα άλλεπάλληλα κύματα έσπασαν τα κρύσταλλα του φάρου και έσβησαν το φώς του.

Ο φάρος αυτός: είναι κτισμένο: σ' ένα βράχο, εις ύψος 29 μέ- τρων και 26 εκατοστών. Η κορυφή του φάρου βρίσκεται 11 1/2 μέτρα ψηλότερα. Τα κύματα, λοιπόν, είχαν φθάσει σε ύψος 4 μέτρων ! Ο φαροφύλαξ: μάλιστα, βεβαιώνει, ότι είχαν περάσει και το ύψος αυτό και ύπολογίζει ότι άντίκρουσε κύματα ύψους 48 1/2 μέτρων !

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΕΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Η «Αουζιτάνια», τροπλιτισθείσα από ένα γερμανικό ύποβούχιο, βυθίζεται. Στην γέφυρα του βαποριού βρίσκονται δύο έβραιοι, εκ των όποιών ό ένας κλαίει. Ο άλλος τότε, του λέει : — Τι κλάθεις και κλαίς, βρε άδερφέ !... Μήπως είναι δικό σου το καράρι !... ***

Ο Ίσαάκ είναι πλαγιασμένος κοντά στη γυναίκα του. Μολο- νότι δε είναι περασμένη ή ώρα, ή Σάρα, τον άκούει να στριφογυ- ρίζει άναστενίζοντας: στο κρεβάτι.

— Μά τι έπαθες τέλο; πάντων Ίσαάκ: του λέει με άνησυχία. Γιατί στριφογυρίζεις έτσι;... Έχεις τίποτε μελεάδες ;

— Όχι. Δέν έχω μελεάδες.

— Τότε γιατί δέν κοιμάσαι;

— Δέν έχω τίποτα σου λέω.

— Ίσαάκ, λές ψέγματα. Πές μου τι σε βασανίζει.

— Ίδου λοιπόν: Άδριον είναι ή 31 του μηνός..

— Έ, ναι, είναι ή 31. Κι ύστερα;

— Έέρεις τον Ροβέρτο Μπλουί που κατοικεί άπέναντι;

— Ναι, λοιπόν;

— Έ, αύτος λίγες το γραμμάτιο των 5.000 φράγκων που του όφειλο.

— Έ, και τι μ' αυτό;

— Πώς, τι μ' αυτό;..Δέν έχω πεντάρα τσακιστή επάνω μου...

— Άχ. βρε άδερφέ! Και γι' αυτό δέν κοιμάσαι;...

Η Σάρα σηκώνεται άνοίγει το παράθυρο και φωνάζει:

— Μπλουί! Μπλουί!

Ο Μπλουί βγαίνει στο παράθυρό του.

— Τι συμβαίνει Σάρα; Μήπως είναι άρρωστος ό Ίσαάκ;

— Όχι.

— Μήπως έπιασε φωτιά το σπίτι σας;

— Όχι... Δέν συμβαίνει τίποτε τέτοιο... Ο Ίσαάκ πρόκειται να σου έξοφλήση ένα γραμμάτιο πέντε χιλιάδων φράγκων, δέν ειν' έτσι;...

— Ναι.

— Έ, λοιπόν, δέν θά στο έξοφλήση, γιατί δέν έχει πεντάρα!

Η Σάρα κλείνει κατίπν το παράθυρο και γυρίζοντας προς τον άνδρα της του λέει:

— Ός τώρα δέν μπορούσες να κοιμηθής έσύ... Άπό τή στιγ- μή αυτή δέν θα μπορούσής να κλείση μάλ. ώς το πρωί ό Μπλουί'..

τοια «γκνου» το ένα κατόπι του άλλου νεκρά.

Ήταν κρισός. Έκείνη άκοβώ; τή στιγμή ή Σουζάνα έλιπο- θύμισε και έπεσε από το άλλογο της.

Άδιάρκως έντελώς για τις πηλές μου έτρεξα κοντά στον σωτήρα τής: γυναίκας μου, ό όποιος γονατιστός κοντά της προ- σπαθούσε να τής αξήη στο στομα λίγες σταγόνες ούισα.

Τό ύπόλοιπο κοτάδι έβρεψε μακρτά, ένω στον τόπο του κυ- νηγιού είχαν μείνει καμιά είκοσιάρτα ζφα νεκρά.

Σε λίγο μάς έφθασε και ό Βάν Ντόρτεν.

Μά πώς έγινε αυτό, έρώτησε, ένθ ή κυρία Λαρτιέ ήταν ντυμένη γκριζα στην άρχη του κυνηγιού, να βρεθής ξαφνικά ντυ- μένη κόκκινα, τή στιγμή Ισα-Ισα που έπρεπε ν' άποφύγομε αυτό το ζώμα :

Έξήγησα στον Ύνεγαλό μας: ότι αίτια ήταν ή μεγάλη ζέσθη. Τότε ό Μτόρο ειπε:

— Είσαστε τυχεροί που την γλυτώσατε τόσο φτηνά! Μά τήν πίστι μου, τέτοιο φοβερό κυνηγ δέν ειχί κανείς έως: τώρα!

Ένω τά παιδιά του Βάν Ντόρτεν και οι δύο Κάφροι έπιεσαν επί τόλο: γά να προστατεύουν τα σποτιάμενα «γκνου» από πιδ- νές: επιθέσεις των ναϊνών, έμει: ένοχισμε στο άγροκίπιο γά να στείλω-με άνάτα να παραλάβουν το κυνηγι μας. Και όταν ύστερ από οκτώ ήμέρες, άηού έκλεισαν ή πηλές: μου, έφύγμ:ε γά το Κεϊτιάδων, έφέραμε μαζί μας καμιά δεκαριά χρονία ό- μοια μ' εκείνη: που είχα θανατώσει στην τραπεζούρια του γέρω- Μπόρ. Στάλιζων τώρα το γραμμάτιο μου στο Παρίσι και μάς θυ- μίζουν το δραματικό κυνηγι που εκάνουμε μαζί ήλόουστη μέρα στη δυτική Άφρική.

Νόρμαν Κίνγκστον